

... in de pen met Rogi@anne ...

... column met 'n verrassende kijk op ons dorp ...

Paasklokken in Beauvoorde ...

Die frisse neus in de boomgaard
De kerkklok blijft staan op vier voor acht.
De paasklokken hangen al in de lucht.

Eigenlijk begon alles al op palmzondag.

Met gewijde palmtakjes liepen de kinderen toen van deur tot deur om hun palm aan te bieden. Wij kregen daarvoor een kwart of een halve of een hele frank. Er waren altijd wel mensen die hun voordeur niet openden. Misschien hadden die zelf hun palm laten wijden, dachten wij toen.

Toen hadden de mensen nog veel kruisjes in hun huis hangen. Minstens één in iedere kamer, zonder de antieke onder een glazen stolp meegerekend. Daardoor konden ze van heel veel kindjes een takje palm kopen.

Het liefst gaven wij die zelf, zorgvuldig en zuinig de voorraad bedelend. Waarschijnlijk spaarden zij ook dagen voordien hun kwart en halve frankskes op.

Na de mis in de Sint Walburgakerk begon de Peegie-tocht in de Zwarte Nonnenstraat.

Ik verkocht er ook telkens aan de moeder van Denis Dewitte. In de toonzaal van hun meubelzaak hing er boven ieder tentoongestelde slaapkamer of living of keuken wel een kruisje. Zo had zij heel veel plaats voor palmtakjes, en dat wisten wij maar al te goed.

Van daaruit de Daniel Dehaenelaan, de Pannestraat, de Noordstraat tot op de grote markt. Daar stond het kermiskraampje van Daniël Dageraedt, toen nog in de fleur van zijn leven. Zijn neus hypnotiseerde mij echt.

Een ritje op de 'carrousel' was twee frank of drie voor vijf frank. Dat was de opbrengst van vijf à tien klanten.

Als je de zwaaiende kwispel kon trekken was dat mooi meegenomen, een ritje gratis!

Twee keer na mekaar lukte dat nooit, want dan zwierde Daniël dat ding extra ver van je af.

Al het zuurverdiende geld ging dus op aan de enige kermisattractie die toen op de grote markt van Veurne stond.

En dan was het wachten op paaszondag.

Als kind tuurde ik uren omhoog om een glimp op te vangen van een klok die met eieren kwam uit Rome. Nooit heb ik één gevleugelde klok gezien, en toch liepen op paaszondag alle kinderen met chocolademondjes.

Ik begon die klokken toen met al mijn kinderlijke verbeelding te tekenen. De ene al groter dan de ander, met reusachtige vleugels om toch al die chocolade-eieren te kunnen dragen. Ik tekende ze met krijt op de grond, omdat er geen papier groot genoeg was voor die grote klokken die

in mijn verbeelding altijd maar bleven groeien.

Heimelijk hoopte ik dat de paasklokken vanuit de lucht mijn tekeningen zouden zien.

Op paaszondag huppelde ik aan de hand van mijn moeder naar de mis, en bij thuiskomst lag de tuin vol eieren.

Eens toen het regende lagen ze in het duivenhok. Daar was ik wel een beetje vies van, maar de smaak was even lekker.

Al herinner ik mij die voorjaar- en zomerdagen uit mijn kindertijd altijd zonnig en warm.

Precies zoals nu die frisse neus in de boomgaard.

Daar wandel ik graag met mijn franse bulldog Zita.

De eenden op de slotgracht van het kasteel zijn iedere keer net aan de andere kant wanneer ik in het park kom.

Hoe hard Zita ook sprint en haar best doet, de eenden blijven onbereikbaar.

Een beetje zoals mijn paasklokken?

Rogianne Gaytant